

– Fiilor, nu jertfesc diavolilor, fiindcă diavolii pe care îi cinstiți voi se cutremură de semnul Crucii.

Pentru răspunsul acesta, dregătorul Luchian a dat poruncă să fie dezbrăcat și supus la chinuri.

Doi ostași l-au spânzurat și i-au jupuit cu unghiile de fier întregul trup, tăindu-i fâșii întregi de piele, de la cap la picioare. Deși tot trupul îi era o rană, Sfântul Episcop Haralambie le grăia prigonitorilor săi:

– Vă mulțumesc, fraților, pentru că, strujind¹ trupul meu cel vechi și bătrân, m-ați înnoit, îmbrăcându-mi sufletul cu haina cea nouă a suferințelor pentru Hristos.

Auzind aceste dumnezeiești cuvinte, cei doi ostași au fost cuprinși de o frică mare și s-au întors împotriva guvernatorului Luchian, zicându-i:

– Necinstea pe care i-ați făcut-o acestui om s-a prefăcut în cinste. Nu cumva Hristos Însuși a luat înfățișarea acestui bărbat bătrân și a venit

¹ A struji – (aici) a jupui.

să cerceteze Asia pentru a-i întoarce la El pe locuitorii săi? Fiindcă trupul său i-a fost strujit cu unghii de fier, dar acelea s-au topit precum ceara și trupul i-a rămas nevătămat.

Atunci, ighemonul Luchian a fost iarăși cuprins de mânie și i-a înfruntat pe ostași:

– Slujitorilor răi și zăbavnici în împlinirea poruncii! În loc să faceți ceea ce vi s-a poruncit, voi îl apărați pe cel care a fost condamnat la chinuri!

Așadar mulțimea oamenilor strânși să vadă cum va fi pedepsit plăcutul lui Dumnezeu Haralambie a luat aminte la răbdarea cu care acesta a suportat chinurile și la necurmatele sale rugăciuni pentru izbăvirea asupritorilor săi. Drept urmare mai mulți bărbați și femei au lepădat credința idolească și au crezut în Iisus Hristos. Primii dintre ei au fost chiar ostașii care îl chinuiseră pe Sfântul Haralambie și care L-au mărturisit pe Hristos și au preamărit puterea Sa. Numele lor erau Porfirie și Vaptos.

Luchian, dregătorul, i-a judecat și pe ei, supunându-i mai apoi la chinuri, iar la sfârșit a dat poruncă slujbașilor săi să li se taie capetele

Sfântul Mucenic Haralambie

cu sabia. La fel, trei femei care au privit la patimile de care s-a învrednicit Sfântul Haralambie au crezut în Domnul nostru Iisus Hristos, l-au preamărit pe mucenicul Său și s-au bucurat de cununa muceniei, ighemonul dând poruncă să li se taie și lor capetele.

Luchian îl avea ca ajutor pe Luchie, care a fost și el de față la judecata sfântului. Luchie, văzând că Sfântul Haralambie a înmulțit în popor credința creștină, s-a ridicat, a pus mâna pe instrumentele de tortură și a început să-l chinuiască pe Sfântul Haralambie, strujindu-i tot trupul.

Deodată, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, s-a petrecut o minune: lui Luchie i s-au rupt mâinile de la coate, ca și când ar fi fost retezate de sabia, și s-au lipit de trupul sfântului. Luchie a căzut la pământ, fără mâini, și a început să strige:

– Acesta este fermecător! Ajută-mă, ighemoane!

Luchian a alergat spre locul unde era mucenicul Sfântul Haralambie și l-a scuiapat pe acesta în față, dar, pe dată, capul ighemonului

i s-a răsucit la spate. Luând aminte la pedeapsa venită de la Dumnezeu asupra prigonitorilor sfântului, locuitorii cetății Magnezia au fost cuprinși de frică mare și au început să-l roage pe mucenic:

– Lasă mânia și contenește pedeapsa dumnezeiască, fiindcă îți este poruncit să nu răsplătești răul cu rău.

Sfântul Haralambie a răspuns astfel rugămintilor mulțimii:

– Viu este Domnul Dumnezeu, că nu este răutate în inima mea, nici vicleșug pe limba mea. Hristos Dumnezeu i-a pedepsit pe începătorii cei fără de lege. El ne va dărui nouă viața veșnică și pe păgâni îi va pierde.

Atunci, poporul adunat a început să implore cerurile:

– Nu ne pierde pe noi, cei care Ți-am greșit Ție, Doamne! Iartă-ne, Dumnezeule! I-ai pedepsit pe boierii noștri ca să ne aduci pe noi la lumină și să ne învrednicești de viața cea veșnică.

Mulți oameni au devenit atunci creștini, iar Luchie a grăit către Sfântul Haralambie:

Sfântul Mucenic Haralambie

– Omule al lui Dumnezeu, îngere al Domnului, milostiv fii mie, căci mă doare peste măsură! Măinile mele te îngreuiază, atârdate fiind de trupul tău. Pune-le la locul lor, ca să scapi de greutate, iar eu să mă izbăvesc de durere. Dacă tu vei face aceasta, și eu voi crede în Dumnezeul tău.

Auzind una ca aceasta, Sfântul Haralambie I s-a rugat Domnului:

– Îți mulțumim, Stăpâne, Care totdeauna ne păzești și Care ai venit în trup! Învățătorul meu, ia aminte la smerenia celor ferecați și dezleagă pedepsele acestor judecători. Vindecă-mă și pe mine, martorul tău!

Un glas din înaltul cerului i-a răspuns sfântului, grăindu-i:

– Bucură-te, Haralambie, luminător al pământului, strălucitor al cerului, părtașul îngerilor, cel ce viețuiești împreună cu proorocii și ești prieten al apostolilor și oștean vrednic al mucenicilor. Am auzit rugăciunile tale. Cuvântul tău să le fie spre lecuire bolnavilor.

Atunci s-au tămăduit pe dată Luchie și dregătorul Luchian. Iar Luchie, căzând la

picioarele sfântului, i-a cerut acestuia să-l boteze. A primit botezul, iar dregătorul Luchian a conținut o vreme prigoana îndreptată împotriva creștinilor.

La o vreme, Luchian i s-a înfățișat împăratului Septimiu Sever, care se afla în Antiohia Pisidiei, și l-a informat despre cele petrecute în cetatea Magneziei. Îi spuse așa:

– Arătatu-s-a un om din adunarea galileenilor care pe toți îi întoarce de la credința în zeii, iar pe cei bolnavi îi vindecă. Luchie s-a tălmăduit și a crezut în Hristos și eu însumi m-am însănătoșit și m-am înfățișat împărăției tale să-ți mărturisesc toate acestea.

Aprinzându-se de mânie, împăratul Sever a strigat în fața lui:

– O, zeilor veșnici, care ați fost necinstiți de necredincioși, de ce s-a întărit pe pământ grăirea mincinoșilor?

Și, îndată, împăratul a poruncit unei oștiri de trei sute de soldați să-l prindă pe Sfântul Haralambie, să-l rănească și să-l aducă din cetatea Magneziei la Antiohia. Ostașii au pus mâna pe Sfântul Haralambie, l-au chinuit

bătându-i piroane din fier pe tot trupul, i-au împletit barba asemeni unei funii și îl trăgeau de ea, așa petrecându-l până în Antiohia.

Diavolul i s-a arătat împăratului Sever, luând înfățișarea unui bătrân și zicându-i:

– O împărate, eu sunt împăratul sciților. A venit la mine un vrăjitor pe nume Haralambie care i-a întors pe toți ostașii mei împotriva mea și tot poporul a trecut de partea sa. Am fost părăsit de toți și am venit să-ți spun și ție, nu cumva să ți se întâmple la fel.

Sfântul Haralambie a fost adus târâș de ostași înaintea lui Sever. Când l-a văzut împăratul, a dat poruncă să-i fie înfipte în piept trei țepușe lungi și să fie aduse lemne, să se aprindă focul și să fie ars mucenicul lui Hristos. Dar sfântul a ieșit nevătămat din foc. Atunci, Sever a dat poruncă nouă:

– Să contenească tortura, să fie dezlegat omul acesta și să fie adus ca să-mi răspundă la întrebări.

Sfântul Haralambie a fost deci adus în fața sa, iar împăratul i-a grăit: